

ROALD DAHL

DE GRIEZELS

Met tekeningen van
Quentin Blake

Roald Dahl

De Griezels

Tekeningen van Quentin Blake

vertaald door Huberte Vriesendorp

De Fontein

Mannen met baarden

Wat lopen er tegenwoordig toch veel mannen rond met haar op hun gezicht.

Wanneer een man zijn hele gezicht dicht laat groeien, kun je niet meer zien hoe hij eruitziet.

Misschien doet hij het daar nou net om. Hij wil niet dat je het ziet.

En dan is er nog het wasprobleem.

Wanneer die behaarde mannen hun gezicht wassen, moet dat net zo veel werk zijn als voor jou en mij om het haar op ons hoofd te wassen.

Dus zou ik weleens willen weten: hoe vaak wassen die baardapen hun gezicht? Eén keer per week, op zondag, net als wij ons haar? Gebruiken ze shampoo? En een haardroger? Wrijven ze haargroeimiddeltjes op hun gezicht tegen het kaal worden? Gaan ze naar de kapper om hun gezicht te laten bijknippen of doen ze het zelf met een nagelschaartje voor de badkamerspiegel?

Ik weet het niet. Maar als je nou weer eens zo'n baard-aap ziet (waarschijnlijk meteen als je één voet buiten de deur zet) dan zul je hem misschien eens wat beter bekijken en je dit soort dingen afvragen.

Meneer Griezel

Meneer Griezel was ook zo'n baardaap. Zijn hele gezicht, behalve zijn voorhoofd, ogen en neus, was begroeid met een dikke bos haar. Zelfs uit zijn oren en neusgaten sproten walgelijke plukken haar.

Meneer Griezel had het gevoel dat hij er enorm wijs en deftig uitzag met al dat haar. Maar dat had hij mooi mis. Meneer Griezel was een griezel. Als baby was hij al griezelig en toen hij zestig jaar was, was hij griezeliger dan ooit.

Het haar op het gezicht van meneer Griezel groeide niet glad en golvend omlaag zoals de meeste baarden. Het groeide in harde stekels recht vooruit, zoals de haren van een nagelborsteltje.

En hoe vaak waste meneer Griezel dat stekelige, nagelborstelige gezicht van hem?

Het antwoord is: nooit! Zelfs niet op zondag.

Hij had het in geen jaren gewassen.

Vieze baarden

Zoals je weet, wordt een gewoon kaal gezicht zoals dat van jou en mij alleen maar een beetje groezelig als je het niet vaak genoeg wast, en wie daarop let is een kniesoor.

Maar bij een man met een baard ligt dat wel even anders. In haren blijft van alles hangen, vooral eten. Spul zoals jus glijdt tussen het haar en blijft daar plakken. Jij en ik kunnen ons gladde gezicht met een servetje afvegen en dan zien we er wel weer min of meer schoon uit, maar een man met een baard kan dat niet.

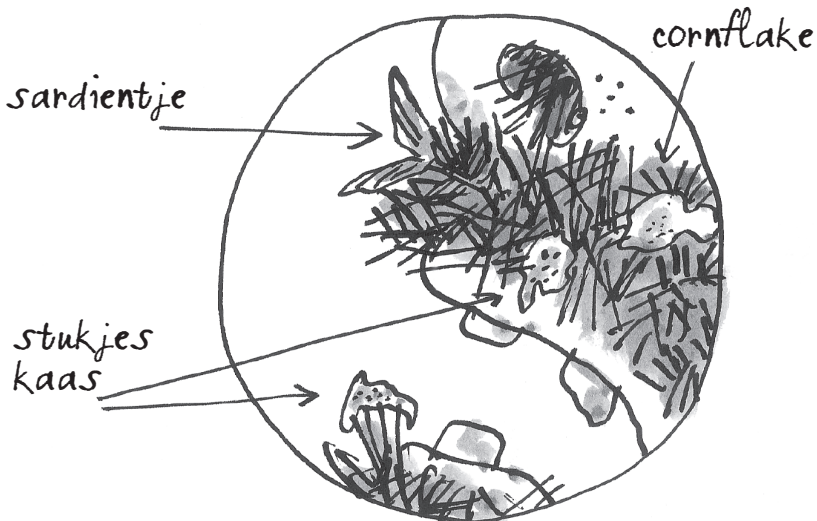
Wij kunnen ook, als we uitkijken, ons bord leeg eten zonder ons gezicht onder te smeren. Maar de man met de baard niet. Let maar eens op, wanneer je een man met een baard ziet eten, dan zul je zien dat, hoe ver hij zijn mond ook openspert, hij nog geen lepel hutspot of vanille-ijs met chocoladesaus naar binnen kan krijgen zonder dat er wat van aan het haar blijft hangen.

Meneer Griezels nam niet eens de moeite zijn mond goed wijd open te doen wanneer hij at. Daarom (en ook omdat hij zich nooit waste) kleefden er altijd honderden restjes van oude ontbijten, twaalfuurtjes en warme maaltijden aan het haar op zijn gezicht. Geen grote stukken, hoor, want die veegde hij onder het eten af met de rug van zijn hand of zijn mouw. Maar als je het van dichtbij bekeek (niet dat je dat nou voor je plezier zou

doen) dan zou je piepkleine stukjes omelet aan de haren zien hangen, en spinazie en tomatenketchup en vissticks en gehakte kippenlevertjes en al die andere walgelijke dingen waar meneer Griezel van hield.

Als je het van nog dichterbij bekeek (neuzen dicht, dames en heren), als je diep tussen de snorborstels tuurde, die uit zijn bovenlip staken, dan zou je waarschijnlijk grotere stukken zien, die aan de veeg met de hand ont-snapt waren; dingen, die daar al maanden en maanden zaten, zoals een groen uitgeslagen stukje kaas, een beschimmelde cornflake en zelfs de slijmerige staart van een sardientje.

Hierdoor hoefde meneer Griezel nooit echt honger te lijden. Als hij zijn tong uitstak, omkrulde en er de jungle rond zijn mond mee verkende, kwam hij altijd wel een lekker hapje tegen om op te knabbelen. Wat ik je daarmee alleen maar wilde laten zien, is wat een vies, vuil, stinkerig oud mannetje die meneer Griezel was. Het was ook een ontzettend gemeen mannetje, dat zul je zo meteen wel zien.

Mevrouw Griezel

Mevrouw Griezel was geen haartje beter dan haar man. Ze had natuurlijk geen baard. Dat was wel jammer, want die had tenminste een klein stukje van haar monsterachtige lelijkheid kunnen verbergen.

Kijk zelf maar.

Heb je ooit een vrouw met een lelijker gezicht gezien? Vast niet.

Het gekke is, dat mevrouw Griezel niet zo lelijk geboren is. Toen ze klein was, had ze best een aardig gezicht. Maar elk jaar dat ze ouder werd, werd ze lelijker.

Hoe dat kwam? Dat zal ik je vertellen.

Als iemand lelijke gedachten heeft, ga je dat aan zijn gezicht zien. En wanneer die iemand aldoor lelijke gedachten heeft, elke dag, elke week en elk jaar, dan wordt dat gezicht lelijker en lelijker tot het zo lelijk wordt, dat het niet meer om áán te zien is. Iemand die mooie gedachten heeft, kan nooit lelijk zijn. Al heb je een knobbelneus, een scheve mond, een onderkin en konijntanden; als je mooie gedachten hebt, schijnen ze uit je gezicht als zonnestralen en zul je er altijd even mooi uitzien.

Niets moois straalde af van het gezicht van mevrouw Griezel.

In haar rechterhand had ze een wandelstok. Ze zei altijd dat ze die had omdat de wratten onder haar linker-voet pijn deden bij het lopen. Maar eigenlijk had ze die stok alleen maar bij zich om ermee te slaan naar van alles en nog wat, zoals honden, katten en kleine kinderen.

En dan had ze ook nog een glazen oog. Mevrouw Griezel had een glazen oog dat altijd net precies de andere kant op keek.

Tweeënzeventigste druk, 2023

Oorspronkelijke titel: *The Twits*

Verschenen bij Jonathan Cape, Londen

Text copyright © The Roald Dahl Story Company Limited, 1980

ROALD DAHL is a registered trademark of The Roald Dahl Story Company Ltd.

Illustrations copyright © Quentin Blake, 1980

Voor de Nederlandse uitgave:

© 1981/2004 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Huberte Vriesendorp

Omslagontwerp: Sander Pinkse Boekproductie

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 6730 0 (e-book 978 90 261 4153 9)

NUR 200, 282, 283

www.defonteinkinderboeken.nl

www.roalddahl-boeken.nl